אסור ...להעליב"

כבר שלוש שנים שאני עושה את בלונים עולם הזה. כמו לכל דבר בעולם, גם לבלונים אוהבים ויש שונאים וככה, כמובן, זה צריך יות.

הרבה פעמים אמרו לי, שהבדיחה האחרונה גה טובה. שמחתי. אבל היו גם פעמים שאמרו שהבלונים האחרונים היו מחורבנים, או לא חיכים, או לא טובים. לא נעלבתי. אי־אפשר נחיק את כל העם תמיד. הדבר היחידי שמרגיז י בעניין הבלונים זה שאנשים (מעניין רוב אלו הן נשים) אומרים לי, שאני עושה דבר ם ונורא בכך שאני מעליבה את חשובי־העם. בדה זו אינה נכונה, כמובן, כי אם יש מישהו עליב אותם זה הם עצמם ואני, בגלל הפרנסה, מתעדת את זה.)

היום פגשתי אשה שפשוט צעקה עלי שאני זה בדיחות על שמיר, ווה אחרי שהוא נבחר שות־הממשלה בבחירות דמוקרטיות (היא חה, כנראה, שהאלטרנאטיבה השניה היתה ר לוי). הגברת אמרה לי, שבכל מדינה בות היו אוסרים אותי ומפטרים אותי ועוד ים קשים מאוד.

באותו היום, כשחזרתי הביתה, מצאתי בת־הדואר שלי גלויה מחבר שנמצא גליה. הנה הגלויה לפניכם, ותחליטו לבד. אני ד מקווה שהגברת הנכבדה שעליה סיפרתי ז תיראה את הגלויה של מישפחת המלוכה גלית, ותהיה לה בעיה: כי בעיניה עד היום בות זה אנגליה.

אמרו לי, שבזמן המנדט היא יצאה עם אנגלים, ז זה לא עבר לה.

לא!

לכל הטוענים נגדי, שאני אף פעם לא כותבת נגד אלא רק בעד, הנה יש לי סחורה בשבילכם.

המוזג היתה פעם רשת של מיסעדות עממיות וזולות בתל־אביב (אולי אפילו בכל הארץ). מה שנשאר מהרשת היום זו מיסעדה אחת ברחוב בן־יהודה בתל־אביב, שעד לפני שנה עוד שמרה על ציביונה הפשוט, הזול והטעים.

לפני כשנה עברה המיסעדה שיפוץ רציני. כלומר הכיסאות הוחלפו בחדשים, הקירות סויידו ועל הקיר נתלתה תמונה חצי־אבסטרקטית. לעומת השיפוץ ברקורציה, עברה המיסעדה פיחות רציני בכל שאר הדברים.

השבוע עברתי שם בצהריים עם הילדים, ומתוך ראיית־הנולד (ראיתי שבבית אין לי שום אוכל) נכנסנו לשבת קצת על הכיסאות החדשים ולגמור עם זה (עם ארוחת־הצהריים).

הזמנתי לעצמי רגל קרושה, שהיתה בלתי־אכילה לחלוטין, בגלל איזה גופים בלתי־מזוהים, שהיו מונחים בה בתיפזורת. מתוך תיקווה לעתיד טוב יותר הזמנתי מנה של שניצל עם צ'יפס, שהתחלקה בין שני הילדים, ולעצמי הזמנתי מנה של ריאות במיץ. (כן, רגל קרושה וריאות במיץ. זה מה שאני אוהבת, זה חוש־ההומור שלי.) אני שתיתי בירה קטנה וילד אחד שתה כוס מיץ עגבניות.

השרות היה איטי ולא יעיל, כי המלצרים התגודדו בקבוצות קטנות ולאו־דווקא קרוב לקליינטים. בעל־המקום, או המנהל או האחראי, בחור צעיר כזה, שיחזק תפקיד של מנכ"ל גינרל־מוטורס לפחות, כשמכיס אחד מציץ לו הביפר ומהכיס השני מציץ טלפון לחצנים אלחוטי, והוא בעצמו מתהלך לו בצערים של פנתר צעיר השש אלי קרב, ומדי פעם גוער באחד העובדים, ובמיוחד במלצר הכי זקן, שעוד נשאר שם מהתקופה שהמוזג היה מקום נחמד.

כל זה לא היה מפריע לי, אילו אפשר היה לאכול את המנות, אילו השרות היה מתקרב למינימום סביר ואילו זה לא עלה לי 1,400 שקל, התענוק המפוקפק הזה.

מותר לכם לחלוף ליד המוזג של בן־יהודה ולא להכנס, אלא פשוט למלמל בשקט: דניאלה שמי נרדפקה פה, אז נחפש משהו אחר.

ספר חדש לחגים

המחמאה הכי גדולה שהבן שלי יכול לתת לספר, זה להגיד לי: „אמא, בחייך, תכתבי על הספר הזה." זה מה שהוא עשה לספר החדש של דבורה עומר סיפורי פעמונים לחגים (ספריית פעמונית).

רציתי לראות את הספר ולקרוא אותו, אבל הוא נעלם. הפכנו את כל הבית ולא מצאנו אותו. אמרתי לילד שאכתוב על הספר, כשנמצא אותו. אבל בני, כשהוא רוצה משהו, זה צריך להיות תיכף — והוא לוחץ קשה. „ממילא את קוראת את כל הספרים שלי רק ער החצי, אז מה איכפת לך לכתוב מה אני חושב על הספר? זה גם מיועד לילדים כמוני, ולא לנשים כמוך," אמר.

והנה מה שהוא חושב על הספר: „כמו כל הספרים של דבורה עומר, גם את הספר הזה אי־אפשר להפסיק לקרוא לפני שגומרים אותו, כי הוא נורא מעניין ומושך לקרוא הלאה. יש שם חמישה סיפורים על ראש־השנה ועל סוכות, על שימחת־תורה ועל חנוכה, ותוך כדי קריאת הדברים שקרו לילדים מהסיפורים, גם למדתי דברים חשובים על החגים, שעד היום לא ידעתי. מה שאני הכי־אוהב אצל הסופרת דבורה עומר זה שאני מרגיש שהיא מתייחסת אלי כאל ילד אינטליגנטי ובשבילי היא כותבת סיפורים אינטליגנטיים, לא כמו... (כאן בא שמה של סופרת ישראלית אחרת, שמחקתי כי אני לא בטוחה שאני מסכימה לדעתו) שכותבת כמו אשה חכמה לילדים מטומטמים."

סוף ציטוט של המבקר הספרותי בן ה־8. אני לא חותמת על זה, כי לא הצלחתי לראות את הספר. אבל מנסיון — עד היום הוא דווקא צדק בהרבה מאור דברים.

החטא ועונשו

אי־אפשר לשבת מול הטלוויזיה ערב שלם, החל מכותרות מבט ועד לדגל ולהתיקווה, מבלי לעשות קצת סידורים: פיפי, קפה, לכסות את הילד, לעשות טלפון חשוב, ועוד דברים כאלה של מנוחה לעיניים. בשביל זה המציאו את תשדירי־השרות בארץ. זה נכון שאם הם היו מתחלפים בתדירות מתקבלת על הדעת, היתה לנו בעיה עם הקפה ושאר הדברים, אבל תשדירים מסויימים הפכו לדבר הכי־קבוע במדינה הזאת. שנה ראינו איך הגברת צ'יבוטרו חוסכת חשמל. שנה ראינו את מסלול הרקורטן המשובח, וכבר חצי שנה אנחנו רואים את אלברט מכופף את הפירות שלו. אבל כל אלה הם חדישים שבחדישים, לעומת התשדיר הווירטואוזי של מחלקת־הגביה, שלפי דעתי צולם ביום שהניחו את אבן־הפינה לטלוויזיה הישראלית, ומאותו יום ממש הוא משורר כל הזמן.

הפעם הראשונה שראיתי את התשדיר הזה היה כשהייתי מאוד צעירה. אחר כך, בכל פעם שהוא (התשדיר) התחיל לרוץ, רצתי גם אני. תמיד מצאתי לי סיבה שלא לראות את האיש האומלל הזה, העוכר תלאות ועלבונות ובושות כי לא שילם את האגרה בזמן. כל־כך הרבה זמן כבר עבר מאז שראיתי את המיסכן בפעם האחרונה, שכמעט שכחתי מה בדיוק קורה לו. אבל התעקשתי שלא לראות את זה שוב לעולם.

אתמול בערב חזרתי מהעבודה עייפה ורצוצה, והתיישבתי על הספה (שבמיקרה מוצבת בדיוק מול הטלוויזיה), מתוך החלטה ששום דבר בעולם לא יקים אותי שעתיים. ככה הם תפשו אותי על חם, מחלקת־הגביה, וישר הרביצו לי את התשדיר המפורסם לתוך הפרצוף.

אני לא יודעת מה אתם הבנתם מהעניין הזה ומה מחלקת־הגביה רצתה להראות לעם. מה שאני הבנתי, זה שהמחלקה הזאת היא מקום־ענישה ברמה גבוהה מאוד. הבנתי שיש שם תורים ארוכים, שאין מקום לחכות, ושכולם מצטופפים בחדר־המדרגות. הבנתי שאין שם סדר בכלל, ובכל פעם שאדם אחד יוצא מהחדר נכנסים במקומו תישעה (כן, ספרתי!) הבנתי שיש שם פקידה על כל 20 איש.

הבנתי שמתייחסים שם לאנשים כמו אל קופסאות. הבנתי שכאשר אתה כבר משלם את האגרה והקנס והריבית ומה לא — אתה הולך לחדר גדול, ובין מאות מכשירי הטלוויזיה אתה מחפש את שלך, ואף אחד לא עוזר לך.

האם אני צודקת שהמסר של תשדיר־השרות הזה הוא שבראי לשלם כל סכום שבעולם ולעשות כל דבר — ובלבד שלא להזדקק לשרותי פקידים בארץ־ישראל? כיתבו לי אם אני טועה.

סופי נולה כסף

חברת כריסטיאן דיור החליטה לשווק את רי הקוסמטיקה שלה בישראל. (מצאו להם .) אני נשבעת שלא התכוונתי לדווח לכם על ניין מכל מיני סיבות, שהראשונה בהן היא ני לגמרי לא ידעתי שעד היום הם לא שיווקו ץ.

טוב, אתם כבר יודעים למה ההחלטות שלי ות, ואני ממש לא יכולה להתאפק מלספר לכם

החדשות המסעירות. תדעו לכם שחברת דיור ציאה איפור חדש לאביב־חורף 84־1983, והיא זה להציג את האיפור החדש לפני מביני דבר י בתוכם) במלון הילטון בתל־אביב. לקחו רה יפה, העלו אותה על הבימה, מחקו לה את פור שהיא הביאה מהבית, ומרחו לה את

האיפור החדיש של דיור. מה שיצא זה בחורה יפה.

למתעניינות במיוחד אגיד, שיש סוגים ומינים שונים של מוצרים שהתחילו להימכר כבר בכל הפרפומריות הנבחרות בארץ. אבל, כמובן, אף אשה לא צריכה את כל המוצרים, ואני בחרתי בשבילכן ממש רק את המינימום ההכרחי לאשה, שפיתאום עכשיו בא לה להתמרח דווקא בדיור.

קרם לחות — צריך? צריך!	3,431 ש
קרם לטיפול בעור חובה	6,261 ש
קרם עיניים צריך?	6,305 ש
קרם לצוואר	6,828 ש
מייק־אפ	3,859 ש
בלי סומק — אפשר?	3,347 ש
צלליות? חובה.	3,413 ש
מסקרה	2,213 ש
איי־ליינר	2,728 ש
שפתון	1,697 ש
לאק לציפורניים	1,527 ש

זה המינימום, כמו שאתן מבינות, ואת כל זה אפשר לקבל תמורת הסכום הסימלי של ארבע מאות ושש עשרה אלף לירות, ואחר כך, אולי, להיראות כמו הגברת בתמונה. אבל רק אולי. זו לא הבטחה.